

TARBAY EDE
Hosszú vadászat

*Sólymokkal, vadászmadarakkal,
ők lóháton, kezeken kesztyű,
léptük nyomán múlik a hajnal,
földig hajol a keserű fű.*

*Vadászatvégi paták hangja
fáradtan, vérrög hangja, szívben.
Falka, kürtszótól elszakadva,
mind erdőszéli emberisten.*

*Emlékük vér megalvadt cseppje.
Szemükben jóllakottság álma.
Várnak, amíg a vissza-este
vadászkedvüket felzabálja.*

*Ha újra hajtás, szembeszállna
mindjűk, hogy inkább felsebbezze
bőrüket szíj, de nem a vágta.
Szégyen a földre felszegezve.*

*Jobb lenne, már kőszáraz pléden
rángásokkal idézni hajszát.
Álmuk fekete sűrűjében
az üldözöttek aranybarnák.*

*Folyó felől szag. Szimatolnak.
A sólyomszárnyak megremegnek.
Várják a lassan kelő holdat.
Sisak alól hallgatnak csendet.*

*A gyepplők fogva. Vén vadászok
előtt a vízpart, káprázatban.
Őzsorda. Szarvuk kivirágzott.
Fejük emelve összecsattan.*

*Izmok, akár az íjak húrja.
Menekülésre, üldözésre.
Lélegzetét zihálva fújja
közönyös, hűvös holdsütésbe.*